

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΜΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΞΥΡΩΠΟΥ

ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΒΙΒΛΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 2108027738 **ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ**
2012 ΕΤΟΣ 5ον ΤΕΥΧΟΣ 192

Η ΑΓ. ΦΙΛΟΘΗ ΕΟΡΤΑΖΕΙ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Η Τρίτη Κυριακή του Τριωδίου είναι αφιερωμένη στο πιο φοβερό γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας, στη μέλλουσα Κρίση. Την περασμένη Κυριακή το ιερό ευαγγέλιο μίλησε για την αγαθότητα του Θεού-πατέρα, που περιμένει το πλάσμα του να επιστρέψει από τη φυγή του στις μακρινές χώρες. Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να μας κάμει να ξεχάσουμε και τη δικαιοσύνη Του. Ο Θεός δεν είναι μονάχα στοργικός πατέρας, είναι και δίκαιος Κριτής. «Ούτε ο έλεος αυτού άκριτος, ούτε η κρίσις ανελεήμων», λέγει ο Μέγας Βασίλειος.

Η μέλλουσα κρίση είναι βασική πίστη της χριστιανικής διδασκαλίας, η οποία θα συμβεί στο τέλος αυτού του πρόσκαιρου κόσμου και περιγράφεται με σαφήνεια στο σημερινό Ευαγγέλιο (Ματθ.25, 31-46). Ο Θεός, λοιπόν, **«έστησεν ημέραν, εν ή μέλλει κρίνειν την οικουμένην εν δικαιοσύνη»** (Πραξ.17, 31). Πάνω στη διδασκαλία της Αγίας Γραφής στήριξε την πίστη και το κήρυγμά της η Εκκλησία. Όλοι οι χριστιανοί πιστεύουμε και ομολογούμε στο σύμβολο της πίστεως, ότι ο Κύριος θα έλθει εκ νέου με θεϊκή δόξα, για να κρίνει ζωντανούς και νεκρούς: **«Και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς, ου της βασιλείας ουκ έστι τέλος..»**.

Ο φυσικός θάνατος δεν είναι, σύμφωνα με τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας, το τέλος του ανθρώπου. Είναι το τέλος της επίγειας ζωής και της πνευματικής τελείωσης, μετά από το οποίο είναι λογικό να επακολουθήσει, όπως για όλους τους αγώνες, η κρίση και η αμοιβή. **«Απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις»** (Εβρ.9, 27).

Δυστυχώς υπάρχουν πολλοί χριστιανοί, που ενώ δέχονται και θαυμάζουν το Ευαγγέλιο, για όσα λέει περί επίγειας ζωής, απορρίπτουν την εσχατολογική διδασκαλία του. Δηλαδή επιλεκτικά άλλα δέχονται και άλλα απορρίπτουν! Αυτό είναι φρικτή αίρεση. Έχω ακούσει προσωπικά συζήτηση «χριστιανών», που αποφαίνονται ειρωνικά: «Αυτά είναι παραμύθια! Εδώ είναι ο παράδεισος εδώ και η κόλαση. Πέθανες; Όλα τελειώνουν» !.

Ποια αξιόπιστη απάντηση θα μπορούσαμε να δώσουμε σε αυτούς τους χριστιανούς; Την απάντηση μας τη δίνει ο ίδιος ο Κύριος στο σημερινό Ευαγγέλιο της κρίσης: **«Όταν δε έλθει ο υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ' αυτού, τότε καθίσει επί θρόνου δόξης αυτού, και συναχθήσεται έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη..»**.

Η ώρα αυτή της κρίσης είναι μοναδική και συγκλονιστική. Ο Θεάνθρωπος Κύριος έρχεται μέσα στη θεϊκή του δόξα, για να κρίνει την ανθρωπότητα. Τον συνοδεύουν οι αμέτρητες στρατιές των αγίων αγγέλων. Μπροστά στον ένδοξο θεϊκό Του θρόνο θα έχουν συγκεντρωθεί όλοι οι άνθρωποι όλων των αιώνων.

Προ αυτής της αλήθειας από τα χείλη του Κυρίου μας καλούμεθα να συνειδητοποιήσουμε **Πρώτον**, ότι κριτής μας θα είναι ο Ιησούς Χριστός, ως Θεός Σωτήρ ο Χριστός, αλλά και κριτής. Αν την πρώτη φορά ήλθε στη γη ταπεινός, για να σώσει τον κόσμο, τώρα θα έλθει **« εν τη δόξη αυτού»**, για να κρίνει τον κόσμο. Αυτός που έγινε για μας

«κατάρ» πάνω στο Σταυρό, έχει κάθε δικαίωμα να μας κρίνει.

Δεύτερο θα κρίνει, όχι μόνο τους χριστιανούς, αλλά ολόκληρη την ανθρωπότητα, χριστιανούς και εθνικούς, πιστούς και άπιστους.

Τρίτο το κριτήριο της κρίσης θα είναι η αγάπη. Η στάση μας δηλαδή απέναντι στους συνανθρώπους μας. Καθολική και παγκόσμια η κρίση, καθολικό και παγκόσμιο το κριτήριο. Ο παγκόσμιος νόμος της ανθρωπιάς, στον οποίο συναντώνται όλοι, χριστιανοί και μη.

Στο νόμο αυτό δεν υπάρχει χώρος για προφάσεις και δικαιολογίες του τύπου: **«Κύριε, τότε σε είδομεν πεινώντας και εθρέψαμε ή διψώντας και εποτίσαμεν, τότε σε είδομεν ξένον και συναγάγομεν ή γυμνόν και περιεβάλομεν; Πότε δε σε είδομεν ασθενή ή εν φυλακή και ήλθομεν προς σε; Και αποκριθείς ο βασιλεύς ερεί αυτοίς. Αμήν λέγω υμίν, εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε».**

Η πείνα, η δίψα, η γύμνια, η αρρώστια, η φυλακή, όλα μαζί βοούν, δεν μπορούν να μείνουν κρυφά, για να έχει το δικαίωμα να ισχυρισθεί κάποιος πως δεν τα πρόσεξε. Δεν μπορεί να τα αγνοήσει κανείς, χωρίς προηγουμένως να πάψει να έχει συναισθήματα ανθρώπου, αν δεν έχει τελείως εξαθλιώσει την εικόνα του Θεού μέσα του.

Ο Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός ο Θεολόγος στην ομιλία του «περί φιλοπτωχίας» αναφέρει πως οι άποροι άνθρωποι δεν είναι υπεύθυνοι για την κατάστασή τους και η κοινωνία πρέπει να τους φροντίζει σαν μέλη του ιδίου σώματός της. Οι κοινωνικές συνθήκες είναι καρπός της ανθρώπινης συμπεριφοράς, της απληστίας, του εγωκεντρισμού, της εκμετάλλευσης, της ματαιοδοξίας και της πολυτέλειας. (Ό,τι συμβαίνει σήμερα) Ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισης της κοινωνικής αδικίας είναι η εφαρμογή των εντολών του Θεού. Η ομιλία του αγίου Πατέρα τελειώνει με τις εξής προτροπές, που είναι μια παράφραση των ανωτέρω λόγων του Κυρίου:

Ας επισκεφτούμε το Χριστό

Ας φροντίσουμε το Χριστό

Ας θρέψουμε το Χριστό

Ας ντύσουμε το Χριστό

Ας φιλοξενήσουμε το Χριστό

Ας τιμήσουμε το Χριστό.

Πώς όμως θα είναι αυτή η μέλλουσα βασιλεία του Θεού; Όποιες λέξεις κι αν χρησιμοποιήσω δε θα μπορέσω να περιγράψω την

ασύλληπτη ωραιότητα της βασιλείας των ουρανών, όπως ακριβώς ένας εκ γενετής τυφλός δεν μπορεί να περιγράψει την ωραιότητα της φύσης. Η Αγία Γραφή παρουσιάζει βέβαια συμβολικές εικόνες του παραδείσου. Ο Απόστολος των εθνών Παύλος τονίζει ότι σαν αυτά που ετοίμασε ο Θεός γι' αυτούς που τον αγαπούν, **«οφθαλμός ουκ είδε και ούς ουκ ήκουσε και επί καρδίας ανθρώπου ουκ ανέβη»**(Α Κορ. Β, 9). Η ζωή του παραδείσου όχι μόνο δεν μπορεί να περιγραφεί, αλλά ούτε και να συγκριθεί με καμιά χαρά του κόσμου τούτου. Από τη ζωή εκείνη θα απουσιάζει **«πάσα οδύνη, λύπη και στεναγμός»**. Εκεί θα είναι όλα γεμάτα χαρά, όλα θα είναι φως. Η μεγαλύτερη όμως ευτυχία μας θα είναι ότι θα βλέπουμε διαρκώς πρόσωπο προς πρόσωπο **«το φως εκ φωτός Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού..»** το αστραφτερό πρόσωπο του Χριστού.

Αυτή είναι η μια πλευρά της θεϊκής κρίσης. Η άλλη πλευρά αφορά τους αμετανόητους αμαρτωλούς. Σε αυτούς ο Κύριος: **«Τότε ερεί και τοις εξ ευωνύμων. Πορεύεσθε απ' εμού οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον το ητοιμασμένον τω διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού....και απελεύσονται αυτοί εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον»**. Το πώς θα ζουν αλήθεια οι άνθρωποι αυτοί στην αιώνια κόλαση ελάχιστα μπορεί να περιγραφεί η φρίκη της κόλασης. Εκεί οι κολασμένοι θα υποφέρουν φρικτά. Το μεγαλύτερο όμως μαρτύριο των κολασμένων θα είναι ότι θα ζουν χωρίς Θεό. Εκείνο, λοιπόν, το οποίο πρέπει κυρίως να φοβόμαστε ως προς την κόλαση είναι η αιώνια στέρση της αγάπης του Θεού. Γι' αυτό ας αγαπήσουμε από τώρα τον Κύριο και να τηρούμε τις άγιες και σωτήριες εντολές Του κι ας αγωνιζόμαστε καθημερινά να ζούμε όπως θέλει Εκείνος.

Η κατά Χριστόν ζωή θέλει ετοιμασία και μετάνοια. Η φοβερή εκείνη ημέρα της κρίσης πρέπει να μας βρει έτοιμους. Ο Κύριος θα εμφανιστεί αιφνιδίως, απροειδοποίητα. Γι' αυτό οφείλουμε να ζούμε με μετάνοια και να είμαστε πάντα έτοιμοι **«Γρηγορείτε ότι ουκ οίδατε ποία ώρα ο Κύριος υμών έρχεται»** (Ματθ. 24, 42).

Η βασική υποχρέωσή μας, όπως ρητά μας λέγει ο Κύριος στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, είναι η τήρηση του νόμου της αγάπης στα πρόσωπα των **ελαχίστων αδελφών του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.-**

Δημήτριος Φαραστέλης
Εκπαιδευτικός-Θεολόγος